

«Poznacie ich po ich owocach» (Mt 7,20)

Homilia bp. Damiana Bryła podczas Mszy św. z okazji nadania doktoratu Honoris Causa prał. Fernando Ocáriza (Wrocław, 22 czerwca 2022 r).

25-06-2022

«Poznacie ich po ich owocach» (Mt 7,20)

Od kilku dni czytamy i rozważamy w liturgii Kościoła kazanie na górze, konstytucję Królestwa Bożego.

Wśród wielu tematów tam podejmowanych dzisiaj słyszymy wezwanie do rozeznawania, do refleksji nad postawami i słowami, szczególnie tych, którzy występują w roli proroków (por. Mt 7, 15-20). Dla Chrystusa podstawowym kryterium ich prawdziwości są owoce. «Poznacie ich po ich owocach» (Mt 7,20).

Podziękowanie i ofiarowanie

Dzisiaj spotykamy się we wrocławskiej katedrze, aby dziękować Bogu za dobre owoce życia i służby ks. Prałata Profesora Fernando Ocáriza.

W kontekście Słowa, które zaprasza do rozeznawania i dostrzegania owoców, chcemy wydobyć te dobre owoce, aby się nimi razem cieszyć, ale nade wszystko wysławiać Dobrego Boga, który zawsze jest

pierwszym źródłem wszelkiego
dobra.

Chcemy dostrzegać wszystko to, co
nasz Pan czyni przez życie i prace ks.
Prałata, dzięki jego otwartemu sercu,
sprawnemu intelektowi oraz
duchowi służby.

Chcemy dzisiaj wspominać i składać
w Chrystusowej ofierze działania
księdza profesora dla swojej
najbliższej wspólnoty, czyli Prałatury
Opus Dei, szczególnie jako
Wikariusza Generalnego Prałatury,
potem Wikariusza Pomocniczego, aż
w końcu od 2017 r. głównego
przełożonego, prałata Opus Dei.

W kontekście dzisiejszej uroczystości
nadania doktoratu honorowego
chcemy w ofiarę Jezusa Chrystusa
włączyć prace naukowe księdza
Profesora, szczególnie pracę
profesora teologii fundamentalnej i
dogmatycznej na Papieskim
Uniwersytecie Świętego Krzyża w

Rzymie, ale także służbę papieżom i organizmom Stolicy Apostolskiej: Kongregacji Nauki Wiary (od 1986), Kongregacji ds. Duchowieństwa (od 2003) oraz Papieskiej Rady ds. Promocji Nowej Ewangelizacji (od 2011).

Aby przynosić dobre owoce

Wspominając oddane życie i głęboką refleksję ks. Prałata Profesora, chcemy zapytać się, kiedy człowiek przynosi dobry owoc?

1. Osoba Jezusa Chrystusa

W centrum naszej wiary jest osoba Jezusa Chrystusa, Bożego Syna, który stał się człowiekiem dla naszego zbawienia. Chrystologia, czyli naukowa refleksja nad tajemnicą Chrystusa i Jego dziełem odkupienia i zbawienia, stanowi centrum zainteresowań teologicznych prof. Ocárizy.

Warto jednak podkreślić, że w wielu pismach księdza Profesora o charakterze duszpasterskim możemy odkryć osobę Jezusa Chrystusa, nie jako przedmiot dociekań, ale jako Osobę, którą wyznaje jako jedynego Boga, która go pasjonuje i której oddaje wszystkie swoje talenty.

Autentyczna teologia domaga się zawsze chrystologii jako swojego punktu wyjścia i stałego odniesienia. Nie ma autentycznej teologii bez odpowiedniej znajomości chrystologii, skoro Jezus Chrystus jest ostatnim słowem wypowiedzanym nad człowiekiem i nad każdą rzeczywistością, jest „ostatnim słowem stworzenia”, „ostatnim słowem objawienia”, a w końcu „ostatnim słowem dziejów”.

Ujęcie teologii w kluczu radykalnego chrystocentryzmu, jak można by określić ujęcie proponowane przez prof. Ocárizę, na pierwszy rzut oka

wydaje się naturalne i niemal konieczne, ale u niego zyskało poważne uzasadnienie, otwarte zarazem na zastosowanie egzystencjalne, duchowe i eklezjalne (por. recenzja dorobku naukowego ks. Prof. Fernando Ocárizo autorstwa ks. prof. dr. hab. J. Królikowskiego).

2. Synostwo Boże

Człowiek, przyjmując Chrystusa i Jego łaskę, otrzymuje godność Bożego synostwa, jest wprowadzany do wnętrza życia trynitarnego Boga, uczestniczy we wspólnotcie życia i miłości z Osobami Boskimi. Dla Profesora Boże synostwo jest szczególnie ważnym zagadnieniem teologicznym, ale także formacyjnym, gdyż jest ono pełną transcendencją człowieka i szczytem jego osobistego rozwoju.

Można stwierdzić, że pojęcie partycypacji zaczerpnięte z teologii

św. Tomasza z Akwinu jest fundamentalną kategorią teologii prof. Ocáriza. Partycypację uznaje on za kategorię najlepiej odpowiadającą Pawłowemu pojęciu synostwa Bożego, które pozwala nadać egzystencjalny i duchowy charakter uprawianej teologii, a także formować odpowiednie postawy duchowe i styl zaangażowania apostolskiego.

W tych dociekaniach ksiądz Profesor kontynuuje, rozwija, pogłębia teologicznie, ale także propaguje idee bardzo bliskie założycielowi Opus Dei, św. Josemaríi Escrivie.

3. Kościół

Naturalnym przedłużeniem chrystologii Profesora jest eklezjologia, starająca się ukazać, w jaki sposób Jezus Chrystus jest obecny w swoim Kościele. Głęboka refleksja dogmatyczna i

apologetyczna nad tajemnicą misterium Kościoła wypływa nie tylko z solidnego studium, ale także z ukochania Kościoła, z głębokiego utożsamienia z Nim i z pełnego oddania Jego misji.

Profesor Ocáriz w swoim dorobku teologicznym i w swojej postawie uczonego kościelnego pokazuje wyraźnie i w sposób niejako sprawdzony, że jest człowiekiem Kościoła, służącym Kościołowi, prezentującym Jego nauczanie i, gdy trzeba, broniącym Go. Szczególnym tego rysem jest więź z Ojcem Świętym i Magisterium Kościoła, szczególnie z nauczaniem Soboru Watykańskiego II.

Tutaj również ukazuje się szczególny związek z Założycielem Opus Dei, który pisał: „Współdziałając w tej ekspansji na cały świat, przyprowadź najdalsze krańce ziemi do Papieża, aby cały świat był jedną owczarnią i

jednym Pasterzem: jednym apostołstwem!” (*Kuźnia*, 638).

4. Dialog ze światem

W czasach zamętu i wypełniania się słów Ewangelii o fałszywych prorokach szczególnie dziękujemy Księdzu Profesorowi za naukę: zdrową, ewangelijną, mocno zakorzenioną w tradycji, a jednocześnie podejmującą odważnie współczesne wyzwania.

Książd prof. Ocáriz w swoich poszukiwaniach teologicznych zajmował się refleksją nad wieloma współczesnymi i historycznymi prądami myślowymi i ideologiami: myśleniem oświeceniowym, myślą marksistowską, modernizmem, fundamentalizmem, rewolucją i innymi.

Możemy powiedzieć, że nasz doktor honorowy posiadał głęboką

znajomość ducha czasów, w których żyje współczesny Kościół. Omawiając jednak zagadnienia, nie tyle zmierza do zaprezentowania ich krytyki, co raczej stara się znaleźć odpowiedź na pytanie, co w tych rozmaitych propozycjach fascynuje ludzi, a zarazem usiłuje zidentyfikować, czy w tych fascynacjach nie kryje się jakaś otwartość na wiarę chrześcijańską, czy nie ma w nich jakiejś „szczeliny” czekającej na Ewangelię. Można by powiedzieć, że chodzi mu o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy Jezus Chrystus, będący pełnią i ostatecznym słowem wypowiedzianym nad człowiekiem, nie jest w jakiś sposób odpowiedzią właśnie na te ideologicznie nastawione poszukiwania (por. recenzja dorobku naukowego ks. Prof. Fernando Ocárizo autorstwa ks. prof. dr. hab. J. Królikowskiego).

Refleksja teologiczna Księdza
Profesora wchodzi w głąb rzeczy. Nie

jest tylko opisem rzeczywistości, lecz odkrywaniem prawdy i sensu rzeczywistości w świetle słowa Bożego. Jego teologia odznacza się metafizycznym myśleniem. Prowadzi czytelnika lub słuchacza do odnajdywania odpowiedzi na ostateczne i najgłębsze pytania współczesnego człowieka. Taki styl uprawiania teologii jest bliski życiu i wspiera człowieka w odnajdywaniu sensu tego życia.

5. Powołanie

Gdy w duchu wiary patrzymy na człowieka, jego pracę, zaangażowanie, służbę, myśl nasza biegnie do Bożego daru, do obdarowania, do powołania.

„Pośród powołań wzbudzanych przez Ducha w Kościele wyróżnia się powołanie teologa, którego szczególnym zadaniem jest zdobywanie, w łączności z Urzędem

Nauczycielskim, coraz głębszego zrozumienia Słowa Bożego zawartego w natchnionym Piśmie Świętym i przekazanego przez żywą Tradycję Kościoła. (...) Teologia jako nauka, która odpowiadając na wezwanie prawdy poszukuje zrozumienia wiary, pomaga Ludowi Bożemu w uzasadnieniu nadziei wobec tych wszystkich, którzy tego się domagają, zgodnie z zaleceniem apostoelskim (por. 1 P 3, 15)” (św. Jan Paweł II, *Instrukcja o powołaniu teologa w Kościele*, 6.).

W czasie tej uroczystej Eucharystii dziękujemy Bogu Ojcu, dawcy każdego powołania, za jego obdarowywanie, które w życiu księdza Prałata przynosi piękne owoce.

6. Spójność życia

Teologia nie jest nauką, która rodzi się jedynie przy biurku i w

bibliotece, ale przede wszystkim rodzi się z żywej relacji z Chrystusem i zaangażowanego uczestnictwa w życiu Kościoła. Czytając pisma księdza Profesora, odkrywamy teologa, który naukowe studium teologii łączy z medytacją Bożych tajemnic.

Ksiądz Profesor chce poznać nie tylko umysłem, ale i sercem misterium Boga objawione w Jezusie Chrystusie. Opisując owoce swoich naukowych dociekań, wprowadza nas w misterium, które jednocześnie kontempluje, które głęboko kształtuje jego serce i które potem odważnie głosi i wyjaśnia. Możemy zatem powiedzieć o kontemplacyjnym wymiarze teologii naszego Doktora honoris causa, a jednocześnie o jej głębokim nachyleniu duszpasterskim.

Postawa Profesora Ocárizy jest odpowiedzią na mocne wyzwanie

postawione przez Jana Pawła II, który pisał do teologów: „Ponieważ przedmiotem teologii jest Prawda, żywy Bóg i Jego objawiający się w Jezusie Chrystusie plan zbawienia, teolog - z racji swojego powołania - musi żyć intensywną wiarą i zawsze łączyć badania naukowe z modlitwą. Pozwoli mu to wyrobić sobie większą wrażliwość na "nadprzyrodzony zmysł wiary", od którego wszystko zależy i w którym znajdzie niezawodną regułę kierującą jego refleksją oraz kryterium oceny poprawności jej wyników” (Jan Paweł II, *Instrukcja o powołaniu teologa w Kościele*, 8).

Pełna realizacja powołania teologa jest ważną służbą dla wspólnoty Kościoła. „Pamiętając zawsze, że sam także jest członkiem Ludu Bożego, teolog powinien darzyć go szacunkiem i starać się o przekazanie mu takiego nauczania, które w żaden sposób nie narusza

doktryny wiary. Właściwa badaniom teologicznym wolność realizuje się w obrębie wiary Kościoła” (Jan Paweł II, *Instrukcja o powołaniu teologa w Kościele*, 11).

Innym rysem szczególnym prof. Ocáriza jako kapłana, teologa, przełożonego jest głębokie zakorzenienie w swojej kościelnej wspólnoty, jaką jest prałatura Opus Dei i jej założyciel św. Josemaría Escrivá. Zarówno w swoich listach o charakterze duszpasterskim, jak i pracach naukowych stale wraca do jego myśli i ducha. Takie postępowanie jest zgodne z przekonaniem kościelnym, że płodność duchowa danej instytucji łączy się z wiernością charyzmatowi, przekazanemu jej założycielowi (por. recenzja dorobku naukowego ks. Prof. Fernando Ocáriza autorstwa ks. prof. dr. hab. J. Królikowskiego).

Podsumowanie

Na tej Eucharystii w dziękczynienie, które składa Jezus Chrystus Ojcu włączamy osobę Księdza Prałata, oraz to wszystko, czego Dobry Bóg dokonywał i dokonuje przez niego w życiu Prałatury, świata akademickiego i Kościoła powszechnego.

Prosimy dzisiaj Boga, aby moc płynąca z Eucharystii towarzyszyła Księdzu Profesorowi we wszystkich sytuacjach, zamierzeniach i sprawach, które nastąpią.

Niech to doświadczenie wspólnoty i bliskości z Chrystusem Eucharystycznym oraz wspólnoty i bliskości z braćmi i siostrami w wierze będzie dla Księdza Prałata źródłem radości, pokoju i nadziei.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/poznanie-
ich-po-ich-owocach-mt-7-20/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/poznanie-ich-po-ich-owocach-mt-7-20/)
(07-08-2025)